Súd:	Krajský súd Trenčín
Spisová značka:	3Tos/19/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3824010578
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Roman Hargaš
ECLI:	ECLI:SK:KSTN:2025:3824010578.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a Mgr. Jána Odnogu v trestnej veci proti odsúdenému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Čadci, trvale bytom C. Prievidza, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave zboru väzenskej a justičnej stráže Banská Bystrica - Kráľová, na neverejnom zasadnutí dňa 28. mája 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 8. januára 2025, sp. zn. 3Nt/13/2024 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Uznesením samosudcu Okresného súdu Prievidza zo dňa 8. januára 2025, sp. zn. 3Nt/13/2024, bolo rozhodnuté nasledovne:

„Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh zo dňa 28.6.2024 na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 0T/179/2023, doručený súdu dňa 1.7.2024, odsúdeným A. B., nar. XX.X.XXXX v Čadci, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚZVaJS Banská Bystrica - Kráľová, zamieta, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.“

Citované uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený podal proti nemu sťažnosť ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o verejnom zasadnutí.

Odsúdený dodatočne písomne odôvodnil podanú sťažnosť, pričom namietal postup zákonného sudcu, ktorý zamietol prehrať kamerový záznam, podľa ktorého sa nedopustil trestného činu útoku na verejného činiteľa, čo považoval za nespravodlivý proces. Uviedol, že je pravdou, že sa v pôvodnom konaní priznal, ale pod psychickým nátlakom, taktiež súd nezobral do úvahy svedkyňu – jeho družku ako nový dôkaz obnovy konania o tom, že nenapadol príslušníkov polície. Žiadal krajský súd, aby zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu, zobral do úvahy kamerový záznam a prepustil ho na slobodu.

Odsúdený dodatočne písomne doplnil dôvody podanej sťažnosti aj prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Vecou prvostupňového súdu bolo posúdenie otázky, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi známymi súdu už skôr, odôvodniť iné, pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie. Prvostupňový súd mal porovnať dôkazy doposiaľ vykonané s dôkazným významom nového dôkazu, ktorým v súdenom prípade bola svedecká výpoveď svedkyne D. E., ktorú prvostupňový súd na verejnom zasadnutí dňa 8.1.2025 vypočul.

Podľa názoru obhajoby, pokiaľ je možné dospieť k vysokému stupňu pravdepodobnosti (nie je nevyhnutná absolútna istota) o tom, že by na základe tohto nového dôkazu a dôkazov už vykonaných, mohlo dôjsť k zmene pôvodného rozhodnutia, je na mieste rozhodnúť o povolení obnovy konania.

Odsúdeným, označený nový dôkaz – výsluch svedkyne D. E., je podľa názoru obhajoby potrebné posúdiť v kontexte s výpoveďou svedka F. C. E. (zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 6.12.2023), kde tento svedok popisuje okolnosti, ktoré sa odohrali v prvej fáze udalostí zo dňa 5.12.2023, na chodbe obytného domu na Ciglianskej ulici, pričom tento svedok situáciu na chodbe popísal tak, že medzi sebou zápasil odsúdený A. B. a odsúdený C. A., videl ako sa navzájom strkajú, pričom policajti vtedy stáli pri jeho vchodových dverách a nezapájali sa do konfliktu medzi obvineným A. a B.. Ďalej svedok popisuje, že videl ako títo dvaja do seba strkajú, zdôraznil však, že „to, že by napadli aj policajtov som ja nevidel“. Je pravdou, že po tom, čo bol tomuto svedkovi vrátený od policajtov občiansky preukaz, tento odišiel späť do svojho bytu, takže viac sa k okolnostiam vyjadriť nevie, tu je však potrebné uviesť, že aj policajná hliadka po tom, čo vykonala šetrenie s oznamovateľom svedkom F. E., odišla z priestorov chodby obytného domu na G. ulici von a v obytnom dome na chodbe ostali už len odsúdení A. a B.. Navyše z uvedeného kamerového záznamu je zreteľne vidieť, že aj počas toho, ako bola policajná hliadka na chodbe, sa ku konfliktu odsúdeného B. a A., stavala pasívne.

Ďalej je potrebné nový dôkaz – výsluch svedkyne E. posúdiť v kontexte s výpoveďou svedkyne F. H. I., ktorá bola členom v poradí druhej policajnej hliadky, ktorá bola privolaná dňa 5.12.2023 na Cigliansku ulicu, a ktorá bola prítomná pri konfliktnej situácii vonku pred vchodom, kde sa všetci aktéri udalosti, t.j. odsúdení B. a A. ako aj poškodení policajti z prvej hliadky presunuli. Táto svedkyňa uviedla, že po príchode na miesto zaregistrovala prítomnosť prvej hliadky v zložení J. K. a L. K., videla, ako odsúdení A. a B. mali medzi sebou konflikt, navzájom sa naťahovali, pričom bolo evidentné, že sú pod značným vplyvom alkoholu. Členovia prvej hliadky sa oboch odsúdených snažili ukľudniť, pričom odsúdený B. bol agresívny a z toho dôvodu sa členovia prvej hliadky snažili odsúdenému nasadiť putá. Tu však svedkyňa zdôrazňuje, že sa „neviem vyjadriť k tomu, či počas toho odsúdení B. a A. použili nejaké vyhrážky alebo vulgarizmy voči jej kolegom“. Následne popisuje situáciu, ktorá nastala po tom, čo boli odsúdenému B. nasadené putá, čo svedkyňa popisuje tak, že nad odsúdeným B. kľačal policajt K., k nim pristúpil odsúdený A., ktorý sa snažil policajta K. ťahať od odsúdeného B., čím podľa nej odsúdený A. sa snažil brániť jej kolegovi vo výkone služobného zákroku, čo svedkyňa usudzuje aj zo slov, ktoré pri tomto odsúdený A. vyslovil „nedávajte mu putá“. Po tom, čo došlo k založeniu pút odsúdenému B., podľa svedkyne prebehla nejaká komunikácia medzi odsúdeným Rácom a policajtom K., následne však došlo k umiestneniu odsúdeného B. do vozidla hliadky a celá situácia sa tým skončila. Na záver svedkyňa uvádza, že odsúdený B. bol agresívny, čo bolo podľa nej dôsledkom toho, že bol pod značným vplyvom alkoholu.

Podľa názoru obhajoby, nový dôkaz – výsluch svedkyne D. E. v kontexte s vyššie uvedenými už vykonanými dôkazmi nasvedčujú tomu, že po ich komplexnom zhodnotení je možné dospieť k vysokému stupňu pravdepodobnosti, že je možné v základnom konaní, ktoré bolo vedené pred Okresným súdom Prievidza, pod sp. zn. 0T/179/2023 k inému, priaznivejšiemu rozhodne ohľadne výroku o vine, nakoľko o tomto výroku je možné vysloviť pochybnosť, ktorá by sa aj v prípade nejasností mala vysvetliť v prospech odsúdeného.

Pri hodnotení všetkých dôkazov je potrebné mať na zreteli aj záznamy z dvoch kamier, ktoré boli súčasťou spisu, a z ktorých je potrebné pri ich vyhodnotení sa sústrediť na časové úseky od 18:08:46 do 18:18:59 hod. (vnútorná kamera zachytávajúca chodbu obytného domu na G. ulici) a na časový úsek od 18:18:60 do 18:28:12 hod. (vonkajšia kamera zachytávajúca vonkajší priestor pred vchodom obytného domu na G. ulici), zo záznamov ktorých je možné hodnotiť situáciu, ktorá sa odohrala medzi poškodenými členmi prvej hliadky vo vnútri obytného domu ako aj pred obytným domom. Podľa názoru je možné z týchto záberov usúdiť, že postoj poškodených – členov prvej hliadky bol vo vnútri objektu vo vzťahu k odsúdeným B. a A. pasívny a postoj poškodených – členov z prvej hliadky pred objektom, bol spočiatku pasívny, ku kontaktnej situácii medzi nimi a odsúdenými A. a B. došlo až po tom, čo prišla druhá policajná hliadka, resp. po tom, čo sa člen prvej hliadky poškodený K. snažil nasadiť putá odsúdenému B.. Pri tejto situácii je pravdou, že správanie oboch poškodených B. aj Ráca vykazovalo znaky agresívneho správania sa avšak z týchto záberov nie je možno dospieť k záveru, že by sa v ich konaní, ktoré bolo ovplyvnené vysokou mierou opitosti prejavili znaky, ktoré by

naplnili subjektívnu stránku trestného činu útoku na verejného činiteľa, či už podľa ust. §-u 323 alebo podľa ust. §-u 324 Tr. zák.

Z uvedeného dôvodu navrhujem, aby Krajský súd ako sťažnostný súd, napadnuté uznesenie Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3Nt/13/2024 zo dňa 8.1.2025, postupom podľa ust. §-u 194 ods. 1 písm. b/ Tr.por. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie."

Odsúdený následne opätovne písomne doplnil dôvody podanej sťažnosti, pričom namietal porušenie jeho základných ľudských práv a slobôd tým, že bol jeho návrh na obnovu konania na Okresnom súde Prievidza zamietnutý. Poukázal na skutočnosť, že z kamerového záznamu, ako dôkazu, vyplýva, že sa nedopustil trestného činu útoku na verejného činiteľa. Žiadal krajský súd, aby napadnuté uznesenie zrušil a aby ho prepustil na slobodu.

Prokurátor, prítomný na verejnom zasadnutí, sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť. Ku dňu rozhodnutia o sťažnosti odsúdeného krajský súd neobdržal vyjadrenie prokurátora k podanej sťažnosti.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.") preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 402 ods. 1 Tr. por. rozhodol napadnutým uznesením o návrhu odsúdeného na verejnom zasadnutí, na ktorom mal za prítomnosti ustanoveného obhajcu odsúdený možnosť vyjadriť sa k veci. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti odsúdeného nie je ani vytýkaná existencia takýchto procesných chýb.

Pokiaľ ide o vecnú správnosť napadnutého uznesenia, krajský súd poukazuje na to, že zo spisového materiálu vyplýva, že odsúdený bol trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 0T/179/2023 zo dňa 08.12.2023, právoplatným dňa 08.12.2023, uznaný za vinného zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona a prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom (ako aj v danom prípade), sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie o uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

K citovanému ustanoveniu krajský súd považuje za potrebné dodať, že obnova konania z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Tr. por. je mimoriadnym opravným prostriedkom, účelom ktorého je náprava právoplatného rozhodnutia, ktoré vychádza zo súdom zistených skutkových okolností, ktoré skutkové okolnosti zrejme nemôžu byť považované za správne, pretože dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v pôvodnom konaní neznáme a tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k iným skutkovým zisteniam súdu. Keďže správne zistenie skutkového stavu veci je prvoradým predpokladom na správnu aplikáciu právnych predpisov, tento mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na nápravu súdnych rozhodnutí, v ktorých by malo dôjsť k nesprávnemu a nezákonnému postupu súdu v dôsledku nesprávneho výkladu právnych noriem hmotného práva, prípadne k porušeniu procesných právnych noriem, na ktorú nápravu slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie (§ 368 ods. 1 a nasl. Tr. por.).

Krajský súd tiež považuje za potrebné uviesť, že pri posudzovaní splnenia podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku súd hodnotí návrh na obnovu konania z dvoch hľadísk. Prvým hľadiskom je to, či v návrhu na povolenie sú vôbec uvádzané skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme. Druhým hľadiskom je to, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi predtým by mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie. Riešenie tejto druhej otázky prichádza do úvahy až po kladnej odpovedi na prvú otázku.

Odsúdený odôvodňoval podaný návrh skutočnosťou, že v dôsledku prijatej novely zákonom č. 40/2024 Z. z. s účinnosťou od 15. marca 2024 došlo k zmene Trestného zákona, ktorá je pre neho priaznivejšia. Krajský súd v zhode so záverom okresného súdu nepovažuje zmenu Trestného zákona, ku ktorej došlo po skončení predmetnej trestnej veci právoplatným trestným rozkazom, za novú skutočnosť alebo dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. V posudzovanom prípade nejde ani o prípad, ktorý by zodpovedal dôvodu pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. a) a b) Tr. por.

Krajský súd poukazuje aj na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013, podľa ktorého znenia: „Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchateľa - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.“

Krajský súd ďalej uvádza, že v zmysle § 2 ods. 1 Tr. zák. sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchateľa priaznivejší. Trestný zákon teda pripúšťa možnosť použitia neskôr účinnej právnej úpravy, pokiaľ je pre páchateľa priaznivejšia, avšak s obmedzením aplikovať len takú priaznivejšiu právnu úpravu, ktorá bola účinná najneskôr v čase rozhodovania v trestnej veci. Krajský súd k tomu dodáva, že právny záver, podľa ktorého zmena Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť až po právoplatnom rozhodnutí v trestnej veci páchateľa nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 28.5.2025, sp. zn. II. ÚS 320/2025.

Za zákonný a správny potom možno považovať záver, že zmenu právneho stavu, teda zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu nemožno považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.

Zároveň z obsahu podaného návrhu na obnovu konania vyplýva, že odsúdený navrhol vykonať v konaní o povolení obnovy konania ako dôkaz kamerový záznam zo dňa 05.12.2023 a výsluch svedkyne D. E., ktorá mala byť v čase spáchania skutku na mieste činu a doposiaľ nebola vo veci vypočutá.

Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia v návrhu na obnovu konania uvedených skutočností alebo dôkazov, je rozhodné, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr, teda v pôvodnom konaní, známe, neboli predmetom dokazovania, ani neboli v tom čase v spise obsiahnuté. Otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k inému rozhodnutiu, nemožno riešiť bez hodnotenia dôkazného významu novotvrdenej skutočnosti alebo novo navrhovaného dôkazu. Toto hodnotenie sa však nevzťahuje priamo na skutok, ktorý bol predmetom pôvodného konania, alebo na osobu páchateľa, ale vzťahuje sa na doteraz vykonané dôkazy a doterajšie zistenia skutkového stavu veci. Z uvedeného podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe teda vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy súd nemôže, teda nemá právomoc preskúmavať vecnú správnosť rozsudku a zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahov spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevyporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (viď napr. R 35/1988, R 6/1997).

Okresný súd návrh odsúdeného na vykonanie dôkazu prehratím kamerového záznamu zo dňa 05.12.2023 odmietol s odôvodnením, že nejde o nový dôkaz, ale dôkaz súdu známy už v pôvodnom konaní. Tento záver okresného súdu považuje krajský súd za správny a zákonný, pretože predmetný kamerový záznam na dvoch DVD nosičoch zo dňa 05.12.2023 bol v pôvodnom konaní zabezpečený a bol súčasťou spisového materiálu (na č. l. 74 pôvodného spisu). Dôkaz získaný z tohto dôkazného prostriedku bol teda súdu v pôvodnom konaní známy.

Odsúdený v podanom návrhu na povolenie obnovy konania ďalej žiadal vykonať výsluch svedkyne D. E., ktorému dôkaznému návrhu aj bolo vyhovené a svedkyňa bola vypočutá pred okresným súdom.

Po preskúmaní veci krajský súd v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že v prípade výpovede svedkyne D. E., sa síce jedná o nový dôkaz, súdu skôr neznámy, avšak nie takej povahy, že by bol spôsobilým, či už sám osebe alebo v spojení s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní a skutočnosťami zistenými v pôvodnom konaní privodiť iné rozhodnutie o vine odsúdeného A. B..

Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste pričom takéto posúdenie je výlučne úlohou o takomto návrhu rozhodujúceho senátu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odsúdený bol v pôvodnom konaní odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 0T/179/2023 zo dňa 08.12.2023, voči ktorému obžalovaný po jeho doručení odpor nepodal, výslovne sa vzdal práva podať voči tomuto trestnému rozkazu odpor a nesúhlasil s podaním odporu inou oprávnenou osobou. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 08.12.2023.

S poukazom na uvedené podľa právneho názoru krajského súdu vyvstáva otázka, ako v konaniach o obnove posudzovať nové skutočnosti alebo dôkazy v prípade, ak v pôvodnom konaní došlo k vydaniu trestného rozkazu, proti ktorému žiadna zo strán nepodala odpor a tento nadobudol právoplatnosť.

Podľa právneho názoru krajského súdu riešenie uvedenej otázky spočíva v posúdení oprávnenia súdu vydať trestný rozkaz. Podľa § 353 ods. 1 Tr. por. samosudca môže bez prejednania veci na hlavnom pojednávaní vydať trestný rozkaz, ak je skutkový stav spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi. Postup súdu pri vydaní trestného rozkazu po splnení zákonných podmienok podľa § 353 Tr. por., ponecháva na voľnú úvahu súdu, teda je na samosudcovi, či trestný rozkaz vydá alebo nevydá v nadväznosti na obsah spisového materiálu. Na druhej strane je potrebné skonštatovať, že táto voľná úvaha súdu nesmie byť svojvoľná.

Niet zrejme pochýb o tom, že podkladom pre posúdenie, či súd vydá trestný rozkaz, je obsah dôkazov, zadovážených v spisovom materiáli z prípravného konania. Úlohou súdu pri posudzovaní obsahu zabezpečených dôkazov na účely vydania trestného rozkaz nie je hodnotiť dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní tak, ako je to povinnosťou súdu podľa § 2 ods. 12 Tr. por. po ich vykonaní na hlavnom pojednávaní, ale úlohou súdu je posúdiť, či je skutkový stav spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi. Za situácie, ak dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní svedčia o verzii, uvedenej v skutkovej vete obžaloby, nemožno považovať postup súdu, ktorý vydá trestný rozkaz, za svojvoľný. Nemožno pritom opomenúť, že v posudzovanej veci sa odsúdený ku skutku v prípravnom konaní priznal, čomu korešpondovali aj ďalšie dôkazy obsiahnuté v spisovom materiáli, a to predovšetkým usvedčujúca výpoveď spoluobvineného C. A. a výpovede poškodených J. K. a L. K..

Podľa názoru krajského súdu uvedené východiská sú rozhodné pre posúdenie, či za situácie vydania trestného rozkazu v pôvodnom konaní zistené nové skutočnosti alebo dôkazy v konaní o obnove zakladajú dôvod na povolenie obnovy pôvodného konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. Krajský súd v tejto súvislosti zastáva právny názor, podľa ktorého v takomto prípade sú dôvodom na povolenie obnovy pôvodného konania len také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností vyvracali prípustnosť existencie verzie, uvedenej v skutkovej vete vydaného trestného rozkazu. Takouto

skutočnosťou alebo dôkazom by napríklad mohla byť skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností (bez možnosti pripustenia existencie akýchkoľvek inej verzie) preukazoval, že obvinený, ktorý sa priznal ku konkrétnej vražde, objektívne nemohol túto vraždu vykonať. Preto podľa právneho názoru tohto senátu krajského súdu nové skutočnosti alebo dôkazy, v pôvodnom konaní neznáme, ktoré len oslabujú verziu skutku, ku ktorej bol vydaný trestný rozkaz, proti ktorému odsúdený odpor nepodal, nemôžu viesť k odôvodnenému záveru, že rozhodnutie súdu vo forme trestného rozkazu pri poznaní obsahu aj takýchto nových dôkazov v pôvodnom konaní by vykazovalo znaky neprípustnej svojvôle.

Na základe preskúmania veci krajský súd dospel k záveru, že odsúdeným navrhnutý a vykonaný dôkaz v tomto konaní o obnove nie je takého charakteru, že by nepochybne vyvracal objektívnu možnosť existencie verzie skutku uvedenej v skutkovej vete vydaného právoplatného trestného rozkazu. Keďže za tejto situácie by nebolo možné dospieť k odôvodnenému záveru, že výpoveď svedkyne D. E. by bola takého charakteru, že pri znalosti jej obsahu v pôvodnom konaní by bránila súdu vydať trestný rozkaz, krajský súd dospel k záveru, že tento dôkaz nie je dôkazom, ktorý v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. by mohol viesť k inému rozhodnutiu o vine alebo treste odsúdeného v pôvodnom konaní, urobeného nie na základe hodnotenia pred súdom vykonaných dôkazov, ale na základe postupu súdu podľa zákonných ustanovení § 353 Tr. por. Z uvedených dôvodov preto krajský súd dospel k záveru, že odsúdeným napadnutý výrok uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania je správny a zákonný.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.